

Príbeh mušle

Bolo príjemné májové ráno. Slnko rozťahovalo svoje lúče po oblohe a čerstvá morská pena hladila Vierkine nôžky zmývajúc ich stopy v piesku. Chodievala rada na prechádzky po pobreží. Nebolo to však len kvôli faktu, že slaný vzduch a čerstvá morská voda vedia vždy človeka perfektne vzpružiť. Ani preto, že sa slnko zvykne na morskom horizonte, či už ráno, alebo večer, tak krásne rozlieť, ako žeravá hruda masla. Išlo o niečo oveľa viac.

V blízkosti mora Vierka pociťovala akúsi istotu, že mu môže zveriť aj tie najväčšie tajomstvá. Bez žiadnych šrámov na duši z nepochopenia či nedôvery. Jedine ono totižto vypočuje všetky hlasy, všetky stonania a túžby, no nepovie o tom nikomu ani slova.

"Ach, kiežby toto ráno mohlo trvať večne!" povzdychla si. Len, čo to však povedala, už-už jej hlavu začali znova požierať starosti. Presne tie isté, ktoré prišli včera, pred týždňom, ba aj pred niekoľkými rokmi. Okrem toho, ich príchod býva vždy taký okamžitý, ako keď sa mravce začnú vrhať na lákavé zvyšky potravy.

Už od malička Vierku fascinovali maľby na pouličných výstavách prímorskej domoviny. Vždy keď sa zahľadela do niekoho majstrovských ťahov na plátne, často si predstavovala, že vznikli jeden po druhom pod jej rukami. Bola to u nej akási neobyčajná schopnosť cestovania v minulosti a prevetľovania sa do duše umelca.

"Tu je určite svetlo, tam viac hmoty, linky, sem trochu tieňa a štruktúry..." zvykla si hovoriť sama pre seba. A keď sa tento pomyselný tanec jej prstov nad obrazom skončil, odstúpila si o krok vzad a ostala užasnúť nad výsledkom "svojej" práce.

Čo by predsa mohlo byť na tom zlé? Vôbec nič. Ba dokonca, Vierka už sama namaľovala skutočne niekoľko vlastných výtvorov. Aj prsty sa jej pri tom vždy hmýrili rovnako, ako zvykli aj na výstavách. Avšak pri pohľade na svoje vlastné plátne - tam už nastal problém. Vierkina tvár väčšinou klesla k zemi ako posledný jesenný lístok. Konečný výsledok vždy rozprášil aj tú najmenšiu štipku radosti z procesu. Dokáže vôbec niekedy maľovať tak dobre, ako druhý ľudia? Alebo je o niečo ochudobnená, čo u pravého umelca je úplnou nevyhnutnosťou?

Počas toho, ako Vierka kráčala ďalej po pobreží, z jej úvah ju náhle vytrhla bolesť chodidla. "Au!" nevšimla si, že práve zakopla o niečo v piesku. Neisto vzala do ruky to schované čudo a v jej očiach sa ihneď rozlialo lesklé ružovkasté sfarbenie prázdnej mušle.

"Och, tá je krásna! Ešte nikdy som takúto nevidela. Musím ju ísť ukázať starkej!"

Stará mama bývala neďaleko pobrežia, kde zvuk morských vln prebíjal spev vtákov a cikád. Jej dom bol totižto obkolesený samými borovicami a pestrofarebnými kvetmi.

"Starká! Pozri, čo som našla!" rozleteli sa drevené dvere na stranu a zadychčaná Vierka pribehla priamo ku kreslu, kde stará mama zvyčajne sedávala.

"Teda, tá je ale nádherná!" poznamenala starká, ešte vždy v úžase z jej dynamického príchodu. Vierka pohotovo začala rozprávať, ako mušľu našla. Stará mama príhodu dobre počúvala, no potom sa na chvíľu odmlčala a zamyslela.

"Vieš Vierka, raz v tejto schránke bol uložený život."

Marián Kubíček, 18 rokov, Senec

"Ale starká, to predsa viem," usmiala sa Vierka. No ona len ďalej pokračovala vo svojom monológu.

"Mäsité vnútornosti pospájané do sústav si ju po celý čas budovali a ona na oplátku v sebe chránila to najdôležitejšie, čo mohla kedy mať. Musel to byť naozaj silný a čarovný proces!"

"Pravda," pritakala Vierka, "ale čo je to potom za život, byť len takou mušľou? Iba žiť nehybne na dne mora?"

"Veru, na to, žiaľ, odpoveď nepoznám, Vierka," odvetila starká.

"No viem ti s istotou povedať, že ju to vôbec netrápilo. Nepotrebovala sa snažiť byť niekým alebo niečím iným, keď od začiatku dobre vedela, čím je a že má všetko, čo k svojmu bytiu potrebuje. Snažila sa naplno využiť všetko, čo mala, kým po nej neostalo len to, čo teraz držíme v rukách. Jej celoživotné dielo..." Starká sa pousmiala a vložila mušľu späť Vierke do dlane.

"Opatruj si ju, Vieročka!"

Ako zostupovala dolu do záhrady, v hlave jej stále doznievali starkine slová:

"Celoživotné dielo... Má všetko, čo potrebuje..." Niekedy mala naozaj pocit, že starká nejakým spôsobom predsa len presne vie, čo sa jej preháňa hlavou na ranných prechádzkach pri mori...

Večer, keď sa ohnivé slnko opäť začalo roztekať pomedzi morské vlny, natrafila Vierka na skupinku dievčat. Šplechot mora o skaly dopĺňal ich veselú debatu, ktorá sa rozliehala naprieč pokojnou ulicou. Keď však dievčatá zistili, že majú spoločnosť, ich hlasy odrazu utíchli a vystriedalo ich šuškanie a zvedavé pohľady.

"Ahoj," pozdravilo sa jedno zo skupiny. Vierku jej nečakané oslovenie zarazilo, preto sa len potichu odzdravila naspäť.

"Ty si tá, ktorá sa chodí motať po výstavách hore pri prístave, však?"

Vierka prikývla. Medzitým si dievča, ktoré sa s ňou dalo do reči, dôkladne premeralo.

"Videli sme ťa tam už veľakrát, niektoré obrazy sme my sami namalovali a-"

"Skutočne?!" vyhrkla Vierka.

Ako je to predsa možné, že ona ich tam ale ešte nikdy nevidela?

"Áno," odpovedalo dievča.

"Vyzeráš byť taktiež veľkou milovníčkou maľovania, nemám pravdu?"

Vierka sa pri tejto otázke zachvela. Áno, maľuje predsa veľmi rada, no keď práve zistila, že to sú ONY... Ach, kiežby len tak dokázala maľovať tiež! Veľmi sa za seba teraz hanbila.

Nestihla však ani otvoriť ústa na nijakú odpoveď, pretože dievčatá si všimli jej mušľu vykúkajúcu spomedzi prstov.

"Čo to tam máš? Ukáž nám to!!"

Vierka akoby na povel načiahla rameno a roztvorila dlaň, v ktorej schovávala svoj úlovok. Ani nestihla premýšľať nad tým, čo vlastne robí...

"Hmmm... tá je veru pekná." Dievča si ju vzalo do rúk a s pôžitkom prezeral zo všetkých strán.

"No bezvýznamná, ako ty!!"

To, čo sa všetko stalo v tomto momente, Vierka už nezvládla dôkladne spracovať. Jediné, čo mala pred očami, bola jej mušľa, padajúca do mora. Rozbehla sa ku okraju

chodníka a bezhlavo skočila do vody za ňou. Nanešťastie, nevšimla si veľkých vln, ktoré sa rýchlo šírili smerom na ňu a náhle jej pleskli hlavu o skalú. Krv z nosa sa jej valila pred zahmlenými očami a prenikavá bolesť ju zmámila sťa jed. Vzdialený chichot dievčat už nepočula. Len dunenie svojho srdca v tmavej vode. Už len klesala ku dnu s rukou ešte stále načiahnutou smerom k padajúcej mušli...

***

"Mami, a čo sa stalo potom?"

"Nuž, miláčik, nakoniec sa mi, chvalabohu, podarilo znova sa spamätať, pozbierala som v sebe svoje posledné sily a stihla mušľu vyloviť. Mala som aspoň šťastie, že sa ju tej babe podarilo dohodiť až do vody a nie niekde na zem..."

Áno, čítaš správne, drahí čitateľ, je to presne tá naša odvážnica a maliarka Vierka. Teraz sedí za stolom so svojou dcérou a maľuje, zatiaľ čo jej obrazy na výstavách obdivujú stále nové a nové páry očí. No viete si to predstaviť?

Od tej doby sa z nej stala očarujúca žena, obohatená mnohými skúsenosťami a znalosťami. Avšak to najdôležitejšie, čo sa kedy naučila, je stať sa sama sebou a žiť život nie podľa vzoru iných, ale podľa seba. Veď predsa len, každý z nás drží v ruke svoj vlastný štetec...